

veieſe, om der ikke fra deres Side bør gjøres Skridt til at tilveiebringe en Forandring i ſaa Henſeende. Jeg vil alſaa i Korthed tillade mig at anbefale det ærede Thing's Medlemmer, — ſaa-vel dem, der muligviis finde, at det i for høi Grad er en Opgiueſe af deres tidligere Stilling, ſom dem, der maaffe finde, at det er at forlange for Meget overfor Regjeringen — at tage under noie Overveieſe, at vi kunne gaa en meget alvorlig Fremtid imøde, hvis vi ikke i Tide gjøre Skridt til en Forſoning og ſaae en virkelig Forſoning bragt i Stand. Hvis Adreſſen nu bliver indgivet, vil der være et Lidrum, navnlig i Juleferien, hvori der, ſom tidligere bemærket, kan tages alvorlige Henſyn under Overveieſe; muligviis kan der komme et Reſultat frem, ſom kan løſe den Knude, hvori vore politiſke Forhold ſynes at være ſammenſlynge. Jeg ſkal endnu kun ſige, at jeg ganſke viſt ſer nogen Forſkel mellem ſelve Adreſſeforſlaget og det foreſlaaede omendrede Adreſſeforſlag, thi, ſelv om det kan ſiges, ſaaledes ſom det hedder i 3die Stykkes 1ſte Punktum i det oprindelige Udkast, at Folkethingſvalgene „ikke have bewirket nogen væſentlig Forandring i Thingets Sammenſætning“, ſaa tror jeg dog i alt Fald for mit Bedkommende, at de have bewirket nogen Forandring i Karaktererne. Navnlig fra den Tid, det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen) erklærede, at han ikke mere vilde gjentage den Negtelſe af Finantsloven, ſom er foregaaet her, tror jeg, der er indtraadt en Forandring i Karaktererne, og jeg mener ved Afſtemningen over dette Vædringsforſlag at ſaae en virkelig Stadfættelſe i denne Henſeende. Jeg ſkal her foreløbig ſlutte med det Ønſke, at Adreſſeforſlaget i den formildede Form, det ſaar ved Vædringsforſlaget, maa blive vedtaget, og at Adreſſen maa have den forønnſkede og tilſigtede Virkning, ſom ikke alene er af ſtor Betydning for os her i Salen, men for hele det danſke Folk, for Samfundſudviklingen i Befolkningen og for alle vore offentlige Anliggender.

Bøffen: Jeg ſøler mig ingenlunde talde til at tage nogen egentlig Del i den Debat, der vil blive ført her i Dag. Jeg og mine Benner have forlængſt erkjendt den Situation, ſom den ærede Indbringer af Adreſſen har omtalt ſom værende tilſtede i vore politiſke Forhold. Vi have erkjendt den Stilleſtaan, ſom vi ere blevene førte til; vi have erklæret, at vi vilde ſpigte vor Pligt, derſom vi ikke gjorde vort Yderſte for at fremkalde en Forandring, der atter kunde føre Udviklingen

fremad; vi have anvendt ethvert konſtitutionelt Middel for at fremkalde en ſaadan Forandring, men vi have hidtil fra Miniſteriets Side mødt en Optræden, ſom ikke alene har forundret og forbauſet os, men ſom jeg tror burde have forbauſet ethvert konſtitutionelt findet Medlem af det danſke Samfund. Det er med Liidsidſættelſe af enhver konſtitutionel Praxis, at Miniſteriet har hævdet ſin Stilling lige over for den aldeles utvetydige Liſkjendegiveſe af Folkethingets Miſtillid, ſom har fundet Sted; men under diſſe Forhold vil det findes naturligt, at vi ikke have ønſket at udsætte os for paa ny at ſaae et Svar ſom det, vi tidligere have modtaget. Ege over for den høitærede Regjering vil der derimod naturligviis, ſaaledes ſom vi alt have udtalt det i denne Sal under Finantslovens første Behandling, ikke kunne blive Spørgſmaal om nogen Forſoning. Saaledes ſom Kampen har udviklet ſig, og endnu mere, efter hvad der er traadt frem under Valghandlingen, vil en ſaadan være endnu umuligere end nogenſinde. Men naar der da rettes det Spørgſmaal til os, om vi ere eller tro at være uimodtagelige for en Forſoning, tror jeg, at jeg for mit Bedkommende maa ſvare Nei. Naar et Tilbud om en Forſoning rækkes os fra andre Borgere her i Landet, fra Mænd, ſom jeg tror tør antages at repræſentere en ikke ringe Del af Befolkningen, tror jeg, at det maa være Pligt for os at forſøge en ſaadan Forſoning, der muligviis kan ſkabe Betingelſerne for, at vi atter kunne komme fremad. Men Betingelſen herfor er, at der ikke derved medføres, at det, vi anſe for at være ſandt og nødvendigt for vor Udvikling, paa noget Punkt ſkulde blive uopfyldt. Naar der derfor nu fra den anden Side gjøres Forſøg paa at rydde de Hindringer til Side, ſom vi længſt have erkjendt ere tilſtede for vor Udvikling, opfatter jeg det i alt Fald for min Pligt at række Haand til, at et ſaadant Forſøg kan blive gjort. Dette Skridt gaar kun ud paa, ſom jeg ſagde, at rydde den nærmefte Hindring af Veien, ſaaledes ſom vi ſe den repræſenteret i Miniſteriet; det opſtiller derimod ikke Fordringer til Fremtiden eller Fordringer til den Regjering, ſom vi maatte ønſte og vente. Det er min Overbeviſning, at Fremtiden og Erſaringen ſkal lære, at Betingelſen for en god Udvikling først da vil komme tilſtede, naar en kommende Regjering er i Stand til at ſkabe en Overenſtomt med Folkethinget. Denne Erſaring ſkal komme til at viſe Rigtigheden af, hvad vi netop tidligere have udtalt. Derfor ſiger jeg, at det ikke fra min Side kan blive en Fordring til Forſlagsſtilleren, Ind-